

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

ANNIE WEST

Nejaugi tai ji?

2017 gegužė–birželis

Pasizadėję

Knygute.lt

Annie West
(Ené Vest)

NEJAUGI TAI JI?

Dviejų knygų serija
„Pasižadėję“
Pirma knyga

Versta iš Annie West, The Sultan's Harem Bride,
2015

© Annie West, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0210-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

- Liaukis, Džek. Vaikaisi vėją laukuose, - per transporto, žmonių ir gyvulių keliamą triukšmą ji išgirdo Imrano balsą.

- Ne! - papurtė galvą Džekė. - Pamatysi. Tikrai verta.

Tikrai verta. Jie turėjo galimybę paimti interviu iš pasaulyje sunkiausiai sukalbamo opozicijos lyderio, įkvepiančio reformatoriaus, kurį valdžia stengėsi kaip nors užčiaupti. Šito negalima praleisti.

Bet vis vien buvo neramu. Sausakimša gatvė atrodė keistai pažįstama - ji tarsi lankėsi čia anksčiau. Pikantiškas dulkių, prakaito, prieskonių ir mėšlo kvapas kuteno nosį. Gluminantis *déjà vu* jausmas privertė stabtelėti.

Džekė apsigręžė dairydamosi pažįstamo Imrano veido.

Nerimas erzino. Sprandas pašiorpo.

- Imranai?

- Štai čia, Džeke.

Ji apsisuko, ir ten buvo jis, didžiulis kaip pats gyvenimas, persimetęs fotoaparataž per petį, linksmos jo akys prisimerkė nuo saulės.

Krūtinėje palengvėjo. Akimirką Džekė išsigando, kad... Ko ji bijojo? Minčių traukinys nupūškavo.

- Rizikingas reikalas, jei nepaisysime įspėjimų, - pasakė ji. - Jeigu išsinešdintum, pamėginčiau jį surasti ir tau paskambinčiau.

Imrano veidas buvo neįskaitomas.

Ji pasakė tai garsiai ar tik pagalvojo? Suglumusi Džekė prispaudė delną sau prie karštos kaktos. Viskas nerealu, keistai svetima. Net žmonių veidai, regis, išsiliejo.

Visų, bet ne Imrano.

Džekė sumirksėjo ir pasistengė susitelkti. Į darbą. Į pagrindinį veikėją. Ši jų istorija bus geriausia. Naujienų redaktorius nepatikės, kai jie pateiks išskirtinį atvejį.

Pasitaikė galimybė atskleisti tiesą apie despotišką režimą. Pasaulio valdovai negalės teisintis nežinoję ir nusigręžti nuo prievartos.

- Nagi, Džek. Negaišk laiko. - Imranas lengvai skynėsi kelią sausakimšoje gatvėje.

Džekė norėjo sekti iš paskos, bet kojos tarsi prilipo prie žemės, galūnės apsunko. Iš visų jėgų ji stengėsi žengti žingsnį. Tik vieną. Minia aplink ją lyg sustingo - tarsi sulėtintame filme.

Visi, išskyrus Imraną, besibraunantį per lėtai

judančią minią. Jis tolo su kiekvienu žingsniu.

Džekė žiojosi tarti jo vardą, norėjo, kad jis sustotų. Ir vėl tas deja vu, tik šikart stipresnis. Jos kūnas vos judėjo, tarsi nujausdamas kažką siaubingo. Jai užveržė gerklę, balso stygos įsitempė.

Ji beviltiškai stebėjo, kaip Imranas įsimaišė į minią.

Tada tai ir nutiko. Neįvardijamas reiškinys, apie kurį ji nenutuokė. Begarsis vibravimas ore. Nuo drebėjimo žemė po kojomis ėmė virpėti ir ji net pašoko.

Paskui – dundesys. Kurtinantis garsas sukosi spirale aplink ją. Toks šaižus, kad jai užgulė ausis, net spengė.

Galų gale ji pakirdo iš sąstingio. Puolė bėgti, plaučiai pumpavo orą, riksmas plėšė gerklę. Ji vis dar negalėjo šaukti.

Staigiai sustojo. Imrano fotoaparatas numestas ant žemės, sudužęs objektyvas blizgėjo blausioje saulės šviesoje. Imranas laikė jį suspaudęs pirštais.

Džekė atsiklaupė, smegenys mėgino sudėlioti, ką reiškia regimas paveikslas. Koktus galūnių kratinys, formos, kurių neįmanoma suvokti. Bjaurus dulkių ir raudono skysčio, išsitaš-

kiusio aplinkui, įsigėrusio į žemę, kvapas pasiekė nosį.

Ji ištiesė ranką, kad paliestų tai, kas anksčiau buvo jai geriausiai pažįstamas žmogus. Vyras, vientisas kūnas...

Galų gale ji atgavo balsą. Jis prasiveržė, pripildė orą skausmingu klyksmu.

Azimas tuščiu koridoriumi išėjo į mėnulio nušviestą kiemą. Susierzinęs žengė plačiais žingsniais, kraujas smarkiai pulsavo venose.

Kas apsėdo ambasadorių, kad pasiūlė tą moterį, atseit tinkamą jam į nuotakas? Ir užsiminė senajam Emirui, kad jis turįs atsivesti dukterėčią? Tai turėjo būti paprastas valstybinis vizitas, per kurį būtų galutinai įvertintas rizikingas verslo planas tarp jų šalių. Tačiau Emiro viešnagė Džezyre virto tikra diplomatine nesėkme.

Perėjęs per apšviestą sodą Azimas pasuko kitu keliuku. Didžiuliuose rūmuose buvo daug erdvės, kur galėjo pabūti vienas su savo jausmais.

Ne taip gerai kaip laisvėje, dykumų smėlynuose su keturiais varomaisiais ratais, bet ši prabanga jam uždrausta. Azimui nuo ryto teko čia vaidinti šeimininką Emirui ir nepageidaujamai jo dukterėčiai. Reikėjo ne tik nuramdyti

Emiro išdidumą, bet ir paaiškinti, kad nuotakos ieško kitur.

Jis išsiviepė. Jeigu jam tereikėtų grožio, nieko daugiau, ta mergina galėtų būti pretendente. Ji pati dailiausia iš sutiktų moterų.

O tai kažką reiškė. Jaunystėje Azimas buvo pelnytai vadinamas moterų žinovu. Šviesiaplaukės, tamsiaplaukės, raudonplaukės, lieknos, putlios, aukštos ar smulktės. Jam patiko visokios.

Nejau jie tikisi, kad jis pasiduos žavesiui ir nekreips dėmesio į charakterį? Šįvakar ji elgėsi kukliai. Bet Azimas žinojo, kad per prabangias turtuolių atostogas jai niekas neprilygo, ji siekė pasitenkinti, turėjo keletą meilužių ir vartojo cheminius stimulatorius.

Koks kvailys į tai žiūrėtų pro pirštus!

Moteris, kurią Azimas ves, taps Džezyro sutono žmona. Ji turi būti protinga, graži ir gabi, ir dar atsidavusi motina. Ji bus kilni ir gebės susitvardyti, bus nepriekaištingas pavyzdys. O ne nepadorių paskalų objektas.

Jo žmona bus tokia, kokia turėjo būti jo motina.

Ak, ji buvo graži. Ir mylinti, savotiškai.

Ledinis pirštas perbraukė Azimui per nugarą.

Likimas saugojo jį nuo *meilės*!

Tas prakeiksmas sugniuždė tėvus, dabar ir seserį. Jis nekentės nuo tokio likimo piršto.

Lėtai įkvėpė. Vylėsi sprendimą rasti žmoną įgyvendinsiąs tyliai. O dabar pasklis spėlionės ir jį užpuls viltis puoselėjančios kandidatės.

Azimą sustabdė spigus klyksmas. Jis pakėlė galvą, ieškodamas, iš kur sklido garsas.

Siaubingas riksmas vėl perrėžė nakties tylą, net plaukai ant nugaros pasišiaušė. Tai ne povas ir nelaukinis gyvūnas iš miesto pakraščio.

Azimas žengtelėjo skliautuotu koridoriumi iki dar senesnio pastato, seniai nebenaudojamo. Apleistoje erdvėje vėl išgirdo klyksmą.

Jis gerai pažinojo šią vietą. Kai buvo dar berniukas, klausėsi senų tragiškų istorijų ir smalsiai ieškojo įrodymų, kad sode iš tikrųjų vaide-nasi.

Dabar, sulaukęs trisdešimt penkerių, Azimas nė nesvarstė galimybės sutikti vaiduoklį. Jis nerimavo dėl gyvo kūno, kuris šitaip klykė.

Ir vėl tas pats riksmas. Spigus, persunktas sielvarto, beviltiškas. Kančios kupinas klyksmas vertė skubėti pirmyn. Kai jis prilėkė prie tolimojo sodo paviljono, pamatė šviesą ir pajuto užplūdusį adrenaliną.

Azimas šoko pirmyn. Gaisras amžių senumo pastate gali būti pražūtingas.

Tik jis neužuodė dūmų kvapo, nespragsėjo ugnis. Ko gero, liepsnos dar neįsisiautėjo.

Puolė pro plačias duris, lėkė per tuščius kambarius iki tarpdurio, pro kurį sklido šviesa.

Sustojo it įbestas, širdis daužėsi. Ten tvyranti ramybė – Azimas tikėjosi sumaištis – glumino ir jis bandė susitvardyti.

Kabanti senoviška lempa skleidė įvairiaspalvius spindulius ant sienų freskų ir mozaikomis puoštų grindų. Jokių baldų, tik mažutis staliukas, išdrožinėta skrynija ir lova.

Dėmesį patraukė lova. Negalėdamas patikėti spoksojo į nuogą ant jos gulinčią moterį.

Azimas nustebęs įkvėpė, pirštai suspaudė durų rėmą.

Lempos šviesa krito ant nuogo kūno tarsi švelnios vaivorykštės juostos. Auksine spalva nutviekstos ilgos lieknos kojos nenustygo. Rožinio atspalvio klubai, lygus, blyškus pilvas ir V formos rausvai rudi gaktos plaukai. Šviesiai violetine spalva nuspalvintos tobulos standžios ir prisirpusios krūtys siūbavo ir drebėjo nuo jausmingo kvėpavimo. Išblukusi mėlyna šviesa apšvietė grakštų žandikaulį, liauną kak-

lą ir perkreiptas lūpas.

Regint gundantį vaizdą jo viduje grumėjo nuostabos, smalsumo ir tikro vyriško alkio bangos.

Aukštai virš atlaso pagalvės iškeltomis rankomis ji prilygo smagiai puotai, surengtai jam pasimėgauti, tarsi kvietė liesti ir ragauti.

Staigus susijaudinimas nustelbė visas jo mintis.

Azimas sunkiai nurijo – jo vyriškumas sukietėjo, širdis pradėjo greičiau varinėti kraują. Akys bėgiojo nuo išbrinkusių krūtų prie judančių šlaunų.

Jis trūkšmingai įkvėpė ir grumdamasis su sveiku protu žengė į priekį.

Moteriai atmetus galvą, drėgnų gelsvų plaukų strėlės pasklido ant pagalvės. Jos kaklas virpėjo, lūpos meiliai kniauktelėjo. Turėjo pasigirsti sielvarto klyksmas – kažin ar ji tokį garsą išleido apimta aistros?

Nuo moters sklido karštis. Sustojęs prie jos Azimas tai jautė. Tyčia sunėrė pirštus sau už nugaros, kovodamas su instinktu, žadinančiu norą ją paliesti.

Turėtų ją pamaloninti. Bet nenugalimas potraukis liesti sukilo ir dėl to, kad Azimui reikė-

jo išsiaiškinti, ar jos oda tokia švelni, kaip atrodė.

Jis niežtinčiu delnu pasitrynė veidą, užkirsdamas kelią impulsams, kuriuos buvo galima pavadinti tik gėdingais.

Kas tokia šita moteris?

Ką ji, viena ir nuoga, veikia seniausioje jo rūmų kertėje?

Nors jis ėjo svarbias karališkąsias pareigas, kai kurios moterys įveikdavo didžiulius sunkumus, kad tik galėtų jam save pasiūlyti.

Ar ji – viena iš tokių? Ar ji pati sugalvojo gundančią rangytį lyg per senovinį sueities ritualą?

Azimo kūno reakcija išdavė, kad moteris sužadino susidomėjimą.

Pašėlusios jaunystės metais tai būtų jį sugundę. Bet dabar jis ieškojo žmonos, o ne nakties nuotykių.

Žvilgsnis neišsvengiamai įsmigo į jos kūną. Liekna, gal net pernelyg liesa. Manekenė? Gan aukšta. Bet nepasidabinusi: nei žiedo, nei aukšinės grandinėlės.

Azimas nepažinojo moterų, kurios nenešiojo papuošalų ar bent auskariukų.

Šioji buvo labai... nuoga.

Be to, ji nenumaldomai užplūdo galingo geismo banga. Apatinė kūno dalis apsunko. Širdis daužėsi iš jaudulio. Jis skubriai alsavo.

Azimas ištiesė ranką. Atgniaužęs plaštaką per metrą nuo jos įsivaizdavo, kad kietas spenelis brūkštelėjo jam per delną. Elektra nukrėtė pirštus, kirto į ranką ir net pasiekė tarpkojų. Jis sugniaužė kumštį, priešindamasis traukai pasilenkti ir *dabar pat* suimti krūtį.

Staiga moteris sujudėjo, apgraužė lovos kraštus, galva pasisuko. Ji stipriai įkvėpė, net pilvas įdubo, ir atkišo jam krūtis išpampusiais speneliais, iš jos lūpų išsiveržė prislopinta rauda.

Azimas atšoko, nutvilkė gėda ir nuostaba. Jis elgėsi kaip vujaristas¹!

- Prabusk, - tarė jis, pasigirdo įprastas griežto įsakymo tonas.

Azimo lūpos suvirpėjo. Jei tik užvaldytas storžieviškų manierų jis galėtų šitaip sau įsakinėti.

Pravėrė burną, kad pakartotų tą patį, bet ji rangydamosi suspigo iš visų jėgų.

¹ Žmogus, patiriantis malonumą, žiūrėdamas erotines ar kančios scenas (čia ir toliau - vert. past.).

- Pabusk... Pabusk, - žodžiai lyg primiršta mantra sukosi Džekės galvoje.

Žemė ir vėl sudrebėjo, kilstelėjo ją, numetė tarsi suglebusią lėlę. Ji nebėgo. Kur ji spruktų? Kodėl turėtų? Ji sukėlė Imrano gyvybei pavojų ir jis mirė. Nejau ji galėjo tikėtis, kad pati išgyventų?

Užliejo karštis, apgaubė kaip antklode, į kaulus - priešingai - skverbėsi šaltis. Ji tebelaikė Imrano ranką, troško atgal atsukti laiką. Tačiau žinojo, kad niekas negalėtų jo sugražinti.

Tik balsas buvo įkyrus, reikalavo atkreipti dėmesį, primygtinai reikalavo... pabusti.

Kurtinantis garsas staiga liovėsi. Džekei prireikė laiko suvokti, kad tai buvo jos pačios rauda. Jai skaudėjo gerklę, jos krūtinė kilnojo si. Baimė kaustė lediniais nagais, nors didžiulis nerimas atslūgo.

Ji tai jau patyrė. Žinojo, ką visa tai reiškia. Kartą sapnavo. Nors tikino save, kad *iš tiesų* čia tylu ir ramu, galvoje vėl sugaudė nerimas.

- Taip geriau, - ir vėl tas balsas. Žemas, guodžiantis ir toks jausmingas, kad net palietė jos širdies gelmes. - Jau prabudai, taip?

Akimirka, ir ji būtų galėjusi prisiekti, kad sugriebė dar šiltą Imrano ranką....